

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **F. O.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny**, Praha 2, Karlovo náměstí 8, o kasačních stížnostech žalobce – stěžovatele proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2003, č.j. 38 Ca 217/99 – 142 a ze dne 4. 9. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 – 153,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 – 142 **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 – 153 **s e z a m í t á .**
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Usnesením ze dne 27. 2. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 - 142 Městský soud v Praze (dále městský soud) odmítl návrh stěžovatele uplatněný jednak jako odvolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2001, č. j. 38 Ca 217/99 - 103 a jednak jako návrh na obnovu řízení ve věci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2000, č. j. 38 Ca 217/99 - 92 a ve věci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2000, č. j. 38 Ca 217/99 - 92 a ve věci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2001, č. j.

38 Ca 217/99 - 103. Městský soud dospěl k závěru, že opravnými prostředky stěžovatele napadená usnesení byla vydána před 1. 1. 2003, tedy za účinnosti části páté o. s. ř. v jejím znění do 31. 12. 2002, přičemž za právní úpravy v té době účinné proti nim nebylo možno podat opravné prostředky a tyto opravné prostředky proti nim nelze uplatnit ani za účinnosti zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. (od 1. 1. 2003). Městský soud proto postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. a tyto opravné prostředky stěžovatele odmítl. Účastníky řízení městský soud poučil o tom, že proti jeho usnesení lze podat kasační stížnost za podmínek ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 6. 3. 2003.

Dne 10. 3. 2003 podal stěžovatel na poštu písemnost adresovanou Městskému soudu v Praze, datovanou téhož dne, označenou jako odvolání, stížnost a žaloba proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 - 142. V ní poukazuje na čl. 6 a čl. 13 Evropské úmluvy a čl. 10 Ústavy ČR a ustanovení o. s. ř. a dovozuje nesprávnost postupu městského soudu především při vydávání usnesení ze dne 22. 12. 2000, č. j. 38 Ca 217/99 - 92 a konečně i nesprávnost usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 - 142.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu spisu městského soudu sp. zn. 38 Ca 217/99 vyplývá, že usnesení městského soudu ze dne 22. 12. 2000, č. j. 38 Ca 217/99 - 92 bylo doručeno účastníkům, stěžovateli k rukám jeho zástupce pro uvedené řízení mu ustanoveného JUDr. P. K. a nabylo právní moci dne 24. 1. 2001. O věci rozhodoval podle části páté o. s. ř. v jejím znění do 31. 12. 2002 soud ve správním soudnictví. Proti rozhodnutí městského soudu (krajského soudu) ve správním soudnictví v tomto případě právní řád nepřipouštěl řádné opravné prostředky, jak správně v napadeném usnesení uvádí městský soud. Od 1. 1. 2003 účinný zákon č. 150/2002 Sb. s. ř. s. – soudní řád správní, který podle svého § 1 upravuje a) pravomoc a příslušnost soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví a některé otázky organizace soudů a postavení soudců, b) postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví, připouští opravné prostředky proti rozhodnutím krajských soudů, v hlavě III. to je kasační stížnost, avšak v § 131 – přechodném ustanovení ke kasačním stížnostem stanoví, že kasační stížnost lze podat proti rozhodnutím krajských soudů vydaným po dni účinnosti tohoto zákona, to znamená proti rozhodnutím vydaným krajskými soudy po 1. 1. 2003; dále připouští i obnovu řízení, avšak jen proti rozsudku vydaném v řízení a/ o ochraně před zásahem správního orgánu, b/ ve věcech politických stran a politických hnutí (§ 111 a násl. s. ř. s.). Odvolání jako opravný prostředek proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví s. ř. s. neupravuje. V daném případě návrh stěžovatele uplatněný jednak jako odvolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2001 č. j. 38 Ca 217/99 - 103 a jednak jako návrh na obnovu řízení ve věci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2000, č. j. 38 Ca 217/99 - 92 a ve věci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2001, č. j. 38 Ca 217/99 - 103, nemohl městský soud projednat podle ustanovení s. ř. s., protože tento zákon nabyl účinnosti až 1. 1. 2003, přičemž stěžovatelem napadená usnesení byla vydána a nabyla právní moci před tímto datem a přechodná ustanovení s. ř. s. na tento případ nedopadají.

Městský soud proto postupoval správně když návrhy podané stěžovatelem napadeným usnesením odmítl. Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele proti jeho usnesení jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

II.

Usnesením ze dne 4. 9. 2003, č. j. 38 Ca 217/99 - 153 městský soud odmítl návrh stěžovatele na ochranu osobnosti a na odškodnění s odůvodněním, že soud ve správním soudnictví nemá pravomoc o těchto návrzích stěžovatele rozhodovat (s odkazem na ustanovení § 4 s. ř. s.), neboť se jedná o věci, o kterých má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Stěžovateli současně poskytl poučení podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatnil její důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s., tedy pro nezákonné – nesprávné posouzení soudem např. ignorováním námitky dle § 104 odst. 5 o. s. ř. k vyčlenění věci, písm. c/ pro zmatečné řízení, protože rozhodoval ze zákona vyloučený soudce JUDr. Cháberová, která už rozhodovala v předešlých řízeních soudu v téže věci, dále z důvodu nezákonnosti dle § 104a o. s. ř. odst. 2/ a § 39 odst. 1 s. ř. s. spolu s § 64 s. ř. s. Stěžovatel má za to, že vyčlenění k samostatnému řízení je nežádoucí, protože se žalobou proti VZP souvisí a je její součástí, jinak by k nim nedošlo a o soukromoprávní věci se vůbec nejedná, protože jde o zákonné povinnosti státních orgánů. Kasační stížností se domáhal zrušení napadeného usnesení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval důvodem kasační stížnosti stěžovatele spočívajícím v jeho tvrzení, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně JUDr. Karla Cháberová, protože při naplnění tohoto důvodu kasační stížnosti by přicházelo v úvahu jen zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel tvrdí důvod jejího vyloučení v tom, že tato soudkyně rozhodovala v předešlých řízeních soudu v téže věci. Jiný důvod jejího vyloučení stěžovatel neuvádí. Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze JUDr. Karla Cháberová, podle obsahu spisu 38 Ca 217/99 tuto věc projednávala a rozhodovala postupně tak, jak stěžovatel uplatňoval různé návrhy a opravné prostředky proti rozhodnutím uvedeného soudu. V takovém postupu jmenované soudkyně Nejvyšší správní soud nespatřuje nezákonnost, protože takový postup právní řád umožňuje a s. ř. s. výslovně uvádí, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Při stěžovatelem formulovaném důvodu vyloučení jmenované soudkyně nebylo ani třeba toto tvrzení dále zkoumat a vyžadovat vyjádření příslušné soudkyně, protože skutečnost, že ve věci rozhodovala vyplývá přímo ze spisu. Ve věci tedy nerozhodovala vyloučená soudkyně.

Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud posoudil věc po právní stránce správně a tvrzení stěžovatele o nesprávném právním posouzení proto považuje za nedůvodné. V dané věci nešlo o vyloučení věci k samostatnému projednání ve smyslu ustanovení § 39 s. ř. s., ale o postup soudu ve správním soudnictví podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., když

stěžovatel u něj uplatnil návrhy, k jejichž projednávání a rozhodnutí nemá soud ve správním soudnictví pravomoc. Se závěry, které městský soud v napadeném usnesení vyslovil, Nejvyšší správní soud souhlasí. Městský soud postupoval podle ustanovení s. ř. s., který upravuje pravomoc a příslušnost soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví a postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví. Proto je nepřipadná výtká stěžovatele, že městský soud porušil ustanovení § 104 odst. 5 o. s. ř., případně jiné ustanovení o. s. ř. podle něhož městský soud nepostupoval.

Nejvyšší správní soud proto i tuto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

III.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení. Protože žalovaný náklady neúčtoval ani mu podstatné náklady podle obsahu spisu nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu